

ח"כ יצחק רפאל רצה כי הכנסת תדון ב"חוק הסברה הישראלית" — תוך ביקורת על הסברתנו בעולם. אבא אבן גילה, בנאום תש"י בתו, כי הכל בסדר גמור. נמנענו מהצבעה כדי להביע את דעתנו בנאום קצר:

כבוד היושבת ראש, כנסת וכבודה,
מכל הפרות הקדושות, הרועות במידשאות הפראזיטולוגיה הישראלית, אין עקרה יותר מזו הקרויה "הסברה".

מכל האשליה המרוססת בחלל המיתולוגיה הלאומית, אין אשלייה מסוכנת יותר מזו הנוגעת להסברה. זוהי אשלייה האומרת: לא חשוב מה אתה עושה, אלא מה אתה מסביר.

זוהי אשלייה המבוססת על ההנחה, שכל הבריות פתאים, שאינם מסוגלים לחשוב לעצמם, אלא רק להיוון מ"הסברה". לעומת אשלייה זו צריך להיאמר: לא דיבורי ישראל יקבעו, אלא מעשיה.

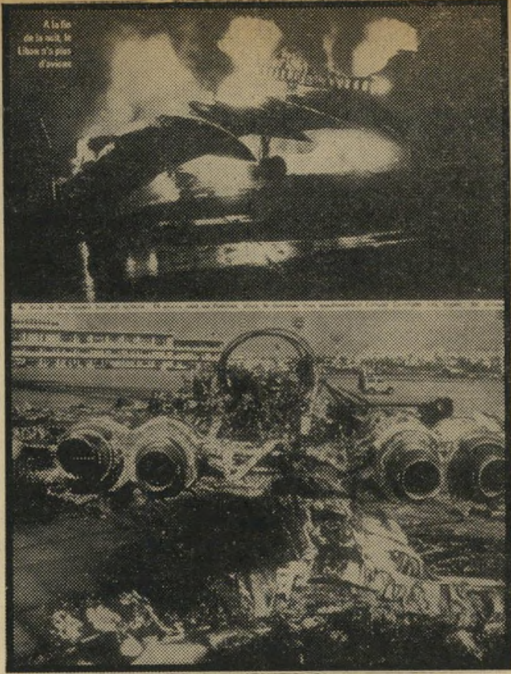
לא תועמלני ישראל יעצבו את דעת העולם, אלא דיוח העיתונאים הזרים, ושטף הידיעות היומיומיות המוסרות את העובדות.

רוח ה-5 ביוני

ביום ה-5 ביוני, כאשר עמדנו על נפשנו, מתגוננים מול פני איום על קיומנו, לא היה צורך בהסברה. כיום, כאשר בוקעים מישראל נאומי שרים — עם ובלי תיקים — התבועים היכול זכותו הלאומית של עם שלם, וסיפוח כל ארצו לבדינתו — שום הסברה לא תעזור.

כנאשר בוקעים מישראל צלילים פאשיסטיים של קבוצות-שוריים, שבפניהם פתוחים כל מבשרי הרדיו והטלוויזיה הממלכתיים שלנו — שום הסברה לא תעזור.

העולם מתחיל להשתכנע שאיננו פועלים למען השלום. העולם מתחיל להשתכנע שעמדתה הניקשה של הממשלה, אשר השר אבן שמשש לה אבן-פינה, עמדה המסרבת להגיש תוכנית-שלום מפורטת, מדיניות התובעת התנחלות

הפשיטה בבירות — ב"פארי-מאפי", פאריס

התעמולה הערבית אינה יעילה ואינה טובה. היא כושלת במידה שלא תיאמן. אבסורד הוא לבוא לבאן ולומר, מעל הבמה הזאת, שלערכים יש מערכת-תעמולה נהדרת, שלהם הרמקולים הגדולים — ולנו אין הסברה ואין רמקול.

יזמות-שלום דראמטיות

בדיוק ההיפך הוא הנכון. בכל רחבי העולם מקוננים ידידי הערבים על הכישרון הפנטאסטי של התעמולה הישראלית, ועל המישיגים הפאטאלים של התעמולה הערבית.

הפלטטיני בשטחים המוחזקים היו עוינות לרוקיום של ישראל ופלטטיני בתחומי ארץ-ישראל.

"אתה יודע שאין זו אמת!"

ואני שואל את כבוד השר: באיזו זכות אתה אומר זאת, כאשר אתה יודע כמוני שאין זו אמת, שזה ההיפך מהאמת?

אתה יודע — אתה חייב לדעת! — על עשרות ההצהרות של מנהיגים פלטטינים מרכזיים, החל בשייך אל-ג'עברי וכלה בשחאדה — אשר כל אחד מהם חשוב יותר מאשר בן טיפוחיו הפרו-רוסיני של מר דיון, המרקד שם בנבלוס — בזכות מדינה פלטטינית, שתיצור מראש מתכונת של דרוקיום וביטחון לישראל.

אולם השר אומר שיש לשקול היטב אם כדאי להכיר בעם הפלטטיני, וכאן נעוצה הסיבה לכישלון המיומנטלי של ההסברה הישראלית.

האומנם סכור השר אבן כי באישורו שלו, ובאישורו שלנו, תלוי קיומו או אי-קיומו של העם הפלטטיני? איזה תהום של זילזול נפערת כאן!

העולם מכיר בקיום העם הפלטטיני, ובהיעדר יוזמה ישראלית להמחשת ישותו הלאומית של העם הזה במיסגרת התואמת את ביטחון ישראל, הרי באה ההמחשה בצורת אירגוני-הטרור, הרוכשים את אהדת העולם, והפוגעים פגיו עת חמורה בביטחוננו.

התמונה שצייר כבוד השר היום לפנינו, מלבבת ככל שתהיה, משקפת מצב-רוח ריגועי בלבד. יש בעולם הסתייגות מהחלטת מועצת-הביטחון של האו"ם, מפני שהיתה מגוזמת באופן בולט, ובכך ההחלטה שירתה אותנו, בעצם קיצוניתה היא שמה את עצמה לאל.

"אל-פתח" בשערי העולם

אך האם מצב-רוח ריגועי זה, שבא לידי ביטוי במאמרים שכבי השר ציטט, שקול כנגד עשרות המאמרים שהופיעו בעיתונים שונים, כמו כשבת-השער בשבועון טיימ, שהוקי

הוי, הפרות הקדושות!

דשה למפקד אל-פתח, או הרפורטזיות בעיתונות המצוירת העממית בעולם, החל בעיתון לייף וכלה בעיתון שטרן, המעלים על נס את פעולות אל-פתח, פעולות הבאות לרצוח אותנו נפש?

האם התמונה הזו שצייר כב' השר, משקפת את המציאות? האם המציאות איננה שונה לחלוטין, האם איננה מחייבת אותנו לחשוב על מעשינו יותר מאשר על דיבורנו?

אם האהדה לערבים גוברת, ואם האהדה לישראל פוחתת בקצב מהיר ומסוכן, שיש בו סכנה של ממש לביטחון המדינה, הרי זה בגלל כשלונו המדיני, ולא בגלל כשלונו התעמולתי, הרי זה בגלל אייכותה של ממשלת ישראל לפתח יוזמות-שלום דראמטיות, משכ" נעות, מחשמלות.

השר אמר היום, כי כל ההתבטאויות של מנהיגי העם

והמתחילה לבצע התנחלות על אדמתו של עם אחר — מפריעה לשלום בדיוק כמו עמדות שליטי ערב.

העולם משתכנע כי ישראל, שיצאה למלחמה במתגוננת, הפכה בעקבות המלחמה לשתדלנית, לשוחרת כיבושים והתפשטות.

מכאן האהדה הגוברת, המחרדה, של העולם המערבי, ושל מיטב הנוער המשכיל שלו, לאירגוני-החבלה הקמים לרצחנו נפש.

יהלומים, ונשק גרעיני

- השבוע הגשנו שלוש הצעות דחופות לסדר-היום:
- החלטת ממשלת צרפת להטיל אמ"כ ברגו על משלוחי נשק לישראל.
- סירובה של ממשלת צרפת להחזיר לישראל כספים תמורת המסותים והחלפים שאספקתם נמנעה בגלל האמברגו, והאמצעים שיש לנקוט בהם עקב הסירוב.
- הפירסום אודות נשק גרעיני המצוי כיום במרחב, והעומד כיום או ש יועמד בקרוב, לרשות ישראל.
- כן הגשנו כ-60 שאליות חדשות. ביניהן:
- לשר העבודה: מי אשם בהתמוטטות הגשר בכביש רופין בחיפה, והאם מישוה נתן את הדין על כך?
- לראש-הממשלה: השר בגין הכחיש את טענת השר אבן, כי ההחלטה על פתיחת מלחמת-שת-הימים נתקבלה על ידי 18 שרים בלבד, לפני כינון ממשלת הליכוד הלאומי. מי משיניהם צודק?
- לשר המשטרה: האם נכון כי המשטרה קיבלה הודעה מראש על הכרזת ה"יהלומים" של הגברת רחל גור, שנעצרה באמריקה, וכי לא הודיעה על כך למכס?
- לראש הממשלה: מה האמת בשידור האמריקאי לפיו גילו סוכני-ביון אמריקאים שישראל מייצרת נשק גרעיני, כי תהיה מסוגלת בשנת 1970 לשגרור?
- לשר הממונה על ההסברה: האם נכון כי גירסת ישראל על ההתקפה בבירות לא שודרה על-ידי הכתבים לעיתוני העולם מכיוון שאין טלפוניסטית בשבת בלשכת-העיתונות הממשלתית?
- לשר הממונה על ההסברה: מתי תופי

קבע כי לא נתקבלה החלטה לגבי הצהרת דיין.

אורי אבנרי: האם נובע מה שלממ"ש שלה אין מדיניות כוללת של שילוב ה"אוכלוסיה הערבית בשטחים בכלכלת ישראל? לוי אשכול: יכולתי לענות בקצרה: לא נובעת מזה. אבל זה לא יספק את ה"שואל. אני מציע, אפוא: אולי תעשה שאלה תה מיוחדת, אבל בעצם אני יכול להגיד שעניתי: אין עוד החלטה, אין החלטה כוללת, אין תכנית כוללת. זה נכון, ומעניין לעיין (בהחלטה) נאמר כך, במידה שאני זוכר) מעניין לעיין יובאו הדברים להחלטת הממשלה, על כל מפעל, על כל עניין.

אחרי שאלתה נוספת על אותו נושא: אורי אבנרי: האם בעיניך ההתנחלות מתקבלת החלטות הממשלה בפורום מ"ש שלי כולל, או על-ידי ועדה כלשהי?

לוי אשכול: יש כאלה ויש כאלה. אבל בדרך כלל, אם קורה שלא מובאות — אפשר לערער, הייתי אומר שאם לא כל מאה האחוזים, הרי 99% של הממשלה. אף קורה לפעמים שהממשלה יכולה להגיד: את זה מוסרים לוועדה, ואם זה פה אחד — הרי זה על דעת הממשלה. ואם לא פה אחד, או אם מישוה רוצה גם לערער, גם לערער, שאיננו חבר הוועדה — הוא יכול לערער, למרות ההחלטה שהממשלה החליטה שמוסרים את זה לוועדה החלטה סופית. כשחבר ממשלה רוצה לערער — הוא יכול.

כפי שהחלטת התייעץ עם גורמיי-ביטחון. אני מניח שהכוונה היא לגורמיי-ביטחון ממשלתיים. האם ראש-הממשלה יכול לאשר זאת? לוי אשכול: שמעתי את הדברים מפיו. המילה "גורמיי" הינה מושג רחב מאוד. זה מה שאני יכול להגיד.

אורי אבנרי: במלים אחרות: צה"ל. לוי אשכול: צה"ל — זה רבבות!

אחרי תשובה לשאלתה ישנה על יחס הממשלה לרעיון המדינה הפלסטינית:

אורי אבנרי: אדוני ראש-הממשלה, מאז פירסם עיתון בריטי מכובד מאד ש"המלך חוסיין אמר שאם הפלסטינים ירצו להקים מדינה משלהם הוא לא יתנגד ל" כך — — —

קריאות: הוא הכחיש את זה!

אורי אבנרי: אמרתי שפורסם בעיתון אנגלי מכובד שכן הוא אמר — האם הדבר הביא לתגובה כלשהי של ממשלת-ישראל? לוי אשכול: כן, חברי-הממשלה כולם, ואני בתוכם, קראו את זה, ואני בכל אופן לא התפלאתי על הסתירה.

בחשובה לשאלתה שלנו על הפרטיכלים הסודיים שפירסם דיין בכנסת כדי להוכיח כי הממשלה אישרה את מדיניות "שילוב" תושבי השטחים" בכלכלת ישראל, אמר איש כול כי לא הורה לבדוק אם מותר היה לדיין לפרסם פרטיכלים אלה. אשכול גם

פנטומים, אנדרטות והמלך חוסיין

ראש-הממשלה ענה השבוע לשורה של שאלות שלנו — ותוך כדי כך התעוררו כמה ויכוחים, וטא, שגלשו לא פעם לאפקי ההומור. ניסיתי להוציא מפיו תשובות ל"שאלות אקטואליות בוערות — חרף הפי רעותיה של יו"ר הישיבה, דבורה נצר.

אחרי שענה לשאלתה ישנה שלי על יחסי ישראל-אמריקה, ניצלתי את ההזדמנות כדי לשאול על הפנטומים:

אורי אבנרי: אדוני ראש-הממשלה, האם יש איזשהו ממש בשמועות, שפורסמו בימים האחרונים בארצות-הברית, כאילו פעולתנו בבירות עשויה לסכן את ההסכם שהושג בעיני הפנטומים?

היו"ר דבורה נצר: חברי-הכנסת אבנרי, אין זה שייך לנושא השאלתה. אדוני ראש-הממשלה רשאי לא להשיב על שאלה זו.

ו מול פו: הכפיה הדתית

השבוע זה קרה שוב: הרמנו את ידנו הבודדה נגד הצעת-חוק של הכפיה הדתית, מול פני הכנסת כולה.

הפעם היה זה ה"חוק הדיינים", שנועד לפרוע את הבטחתו הבלתי-חוקית של שרי-הדתות, זרה ורהפטי, לרב גורן ולרב עובדיה, ששניהם יכהנו כ"ראשי אבות בית-דין" — כך שלבית-משפט אחד יהיו שני נשיאים.

הסתייגותנו — שלפחות יכהנו השניים בתורנות, זה אחר זה — נדחתה.

לוי אשכול: להדום.

שאלתי את אשכול אם קבעה הממשלה עמדה לגבי הקמת האנדרטות לחללי הלגיון בירושלים, והוא ענה שהוחלט להשי" איר את העניין בידי העירייה. תשובתו לשאלתי הנוספת היתה בלאכת-מחשבת של התחמקות:

אורי אבנרי: אדוני ראש-הממשלה, ראש